

Arrest

nr. 90 683 van 29 oktober 2012
in de zaken RvV X en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. GEUKENS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 januari 2012 en heeft zich op 6 januari 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 maart 2012.

1.3. Op 27 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren in Koeweit op 1 januari 1972 en kreeg de Iraakse nationaliteit via uw vader. U bent een sjiietische Arabier. U bent nooit naar school gegaan en kwam uit een familie van veehouders. Na de mislukte invasie van het Iraakse Baath-regime woonde u met uw familie op het platteland op het grensgebied van Koeweit, Irak en Saoedi-Arabië. Sinds 2002 woonde u in Al Bathaa, Al Nassariya, Thiqar. Sinds 2005 werkte u voor de Iraakse nationale politie. U was onder andere gestationeerd in Bagdad, Kerbala en Basra en werkte steeds als chauffeur. In september 2011 werd u drie keer telefonisch bedreigd door onbekenden. Er werd gezegd dat u herkend werd en dat geweten was waar u woonde. Ze noemden u een verrader en er werd gezegd dat u hard zou worden bestraft. Aangezien verschillende van uw collega's reeds vermoord werden, besloot u op 15 november 2011 Irak te verlaten. Op 5 januari 2012 bent u in België aangekomen en op 6 januari 2012 hebt u hier asiel aangevraagd. Ongeveer een maand voor uw gehoor bij het CGVS werd uw zoon ontvoerd. Sindsdien verblijven uw echtgenote en twee andere kinderen in Syrië.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 26/11/07), nationaliteitsbewijs (dd. 24/7/08), uw woonstkaart, twee certificaten van uw stage voor de politie, een werkbadge en foto's van uzelf in uniform. Verder legt u tevens kopieën voor van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, uw voedselrantsoenkaart, een werkbadge en een aanstellingsbrief.

B. Motivering

*Bij terugkeer naar Irak vreest u vervolging omwille van uw tewerkstelling als politieagent. Er rijzen echter ernstige twijfels bij de waarachtigheid van uw vluchtmotieven. Hierdoor kan de **hoedanigheid van vluchteling u niet worden toegekend**.*

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u **opmerkelijk vage en incoherente verklaringen** aflegt aangaande uw **werk** waardoor u niet kunt overtuigen dat u gedurende verschillende jaren daadwerkelijk werkzaam was als politieagent in Irak. Zo verklaart u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in eerste instantie sinds mei 2007 bij de politie te hebben gewerkt (CGVS p.7). Achteraf verklaart u echter sinds juli 2005 al voor de politie te hebben gewerkt, dit nadat u ermee geconfronteerd werd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard reeds van 2005 als politieagent werkzaam geweest te zijn (CGVS p.11). Het is tevens bevreemdend te moeten vaststellen dat u zelfs wat uw eigen rang betreft incoherente verklaringen aflegt.*

Zo verklaart u eerst gewoon agent (shurti) te zijn en verklaart u twee strepen op uw schouder te hebben gehad (CGVS p.8). Dit stemt niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Later past u uw verklaringen aan en verklaart u dat een shurti awil één streep heeft en dat twee strepen het insigne zijn voor een na'ib arif (onderkorporaal) (CGVS p.15). Daarna zegt u dat u shurti awil was en twee strepen had. Als u er dan op wordt gewezen dat u net ervoor zei dat shurti awil één streep heeft verklaart u laconiek dat het bij shurti en shurti awil niet zo veel belang heeft welke streep er op je uniform staat. Toch laten dergelijke incoherente verklaringen van iemand die beweert politieagent te zijn, over zijn eigen graad, weinig ruimte om geloof te hechten aan zijn beweerde positie (CGVS p.15).

Wanneer wordt gevraagd tegen welke bendes specifiek de door u ondersteunde actie "Sawlat Al Fursan" (Charge of the Knights) in Basra gericht was, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.16-17). Dat u dit niet weet, is onbegrijpelijk. Sawlat al-Fursan is immers een alom gekende operatie in Basra en omstreken in 2008. Ook het doel van deze operatie, namelijk het herstellen van de orde in Basra en het doelwit, namelijk het Mehdi leger, zijn alom gekend. Dat u dit niet weet, laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw deelname aan deze operatie en bijgevolg ook uw professionele activiteiten in deze periode.

Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u gedeserteerd bent, dient te worden vastgesteld dat u niet op de hoogte bent wat de straf is die hierop staat. Bovendien weet u niet of er momenteel een procedure tegen u loopt wat dit betreft, of dat u hiervoor ondertussen werd veroordeeld of niet. U hebt zelfs niet de moeite genomen u hieromtrent te informeren (CGVS p.9-10). Dit alles kan het CGVS er onvoldoende van overtuigen dat u werkelijk van 2005 tot 2011 werkzaam bent geweest bij de Iraakse politie.

*Daarenboven legt u wat uw **werkzaamheden** betreft ook **geen overtuigende bewijsstukken** voor. Wat de originele werkbadge betreft dient te worden vastgesteld dat het vreemd is dat deze reeds van 2005 dateert en slechts drie maanden geldig was. Deze badge kan dus onmogelijk als bewijs gelden dat*

u werkelijk recent bij de politie tewerkgesteld was. De badge is ook niet voorzien van een beveiliging, wat maakt dat deze gemakkelijk gerepliceerd kan worden en de echtheid ervan kan dus geenszins worden gegarandeerd. Bovendien staan er ook verschillende spellingsfouten op uw werkbadge, namelijk "jobe", "perimition" en "cary". Dit doet andermaal aan de echtheid ervan twijfelen. De certificaten van uw stages voor de politie kunnen ook niet dienen als overtuigende bewijsstukken van uw werkzaamheden tot 2011. Bovendien moet worden vastgesteld dat u onmi weet immers zelfs niet van wanneer deze dateren (CGVS p.12). Ook de foto's van uzelf in uniform kunnen onvoldoende overtuigen van het feit dat u werkelijk van 2005 tot 2011 werkzaam bent geweest bij de politie. Er kan van deze foto's immers niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werden genomen. Wat de kopie van uw werkbadge en uw aanstellingsbrief betreft, dient te worden vastgesteld dat het hier kopieën betreffen. Deze zijn gemakkelijk manipuleerbaar en de echtheid hiervan kan dus geenszins worden gegarandeerd. Deze documenten kunnen dus onvoldoende overtuigen van het feit dat u werkelijk van 2005 tot 2011 als chauffeur bij de politie hebt gewerkt.

Ook al kunt u wel enige informatie geven over de politie, toch ondergraven bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel als politieagent aangezien u in uw antwoorden (zoals hierboven gesteld) blijkt geeft van een duidelijk gebrekkige kennis omtrent uw persoonlijke werksituatie. Bijgevolg rijzen er evenzeer twijfels over de geloofwaardigheid van de daaruit voortvloeiende problemen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw ingeroepen vluchtmotieven weinig consistent zijn. . Zo is het zeer opmerkelijk dat u geen concrete persoonlijke vervolgingsfeiten had vermeld bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ. Dit doet vermoeden dat u uw vluchtrelaas tegenover het CGVS probeert aan te dikken. Dit ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen daar het om de essentie van uw vluchtmotieven gaat. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u bij het invullen van de vragenlijst niets zei over persoonlijke dreigtelefoontjes, verklaart u dat u deze daar wel vermeldde (CGVS p.19). Hoewel u zowel bij DVZ als bij het CGVS de kans kreeg opmerkingen te maken met betrekking tot uw gehoor bij DVZ, verklaart u pas helemaal op het einde van het gehoor op het CGVS dat er tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij DVZ een communicatieprobleem zou zijn geweest tussen u en de tolk (CGVS p.21). U geeft echter zelf aan dat u hierover daarvoor geen bezwaar maakte, naar eigen zeggen omdat u alles snel wilde doen. Dergelijke verklaringen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid nog verder.

Voorts kan nog worden aangehaald dat uw verklaringen betreffende het verloop van uw problemen en uw reactie hierop **weinig consistent** zijn. Zo is het zeer opmerkelijk dat u beweert tot op de dag van uw vertrek naar Europa op hetzelfde adres te zijn blijven wonen en werken (CGVS p.2, 8). Nochtans zou tijdens de telefonische bedreigingen gezegd zijn dat men u wist wonen (CGVS p.18). Door gewoon thuis te blijven en te blijven werken zou iedere persoon met slechte bedoelingen u gemakkelijk kunnen vinden. Deze handelwijze komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zeker niet ten goede, u zou zich op die manier immers zeer kwetsbaar hebben opgesteld. Het feit dat u daar dus nog gedurende enkele maanden probleemloos kon verblijven zonder dat iemand bij u thuis naar u kwam vragen, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. Bovendien liet u uw echtgenote en kinderen thuis achter toen u Irak verliet (CGVS p.6). Dat u uw gezin in een dergelijk potentieel gevaarlijke situatie achterlaat, is weinig geloofwaardig.

Met betrekking tot de ontvoering is het zeer opmerkelijk dat u, die verklaart politieagent te zijn, niet met zekerheid blijkt te weten of er, na de ontvoering van uw zoon, klacht is ingediend. U verklaart dat het zeker wel gebeurd is, maar wie het dan zou gedaan hebben, kan u niet aangeven (CGVS p.21). Bovendien moet worden opgemerkt dat u de ontvoering op geen enkele manier kan staven.

Verder blijft u opmerkelijk vaag over de personen die achter de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zouden zitten. U verklaart immers zowel wat betreft de ontvoering van uw zoon, als de dreigtelefoontjes die u ontving, als de moorden en bedreigingen die uw collega's ondervonden, geen idee te hebben wie of welke organisatie hier achter zou kunnen zitten (CGVS p.7, 18, 19, 21).

Verder legt u ook **geen bewijsstukken** voor van de door u aangehaalde **vervolgingsfeiten**.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u bij DVZ verklaarde geboren te zijn in Thiqr, Irak, terwijl u nu verklaart geboren te zijn in Koeweit. Uw bewering dat ze u dit niet hadden gevraagd maar van uw identiteitskaart hadden afgelezen (waar inderdaad staat op aangegeven dat u geboren bent in Thiqr), is geen afdoende verklaring, temeer daar uw geboortedatum in de loop van het gehoor blijkt gecorrigeerd te zijn. Indien deze daadwerkelijk gewoon van uw identiteitskaart was afgelezen, zou dit niet moeten gebeuren. Bovendien blijkt u ook bij uw inschrijving te hebben gezegd dat u in Thiqr bent geboren. Dat u er op dat moment niet bij vermeldde dat u in werkelijkheid in Koeweit was geboren, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen.

Ten slotte dient nog te worden aangehaald dat u verschillende keren aanhaalt dat u analfabeet bent en daardoor op bepaalde vragen niet kunt antwoorden (onder andere CGVS p.2, 3, 5, 10, 12). Toch

dient te worden opgemerkt dat dit niet als een verschuiving voor eender welk vaag of foutief antwoord kan gezien worden. Temeer daar uit het gehoorverslag blijkt dat u meermaals zelf data, maanden en jaartallen gebruikt (CGVS p.2, 7, 13, 17, 21).

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers " van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. De incidenten die zich voordoen hebben hoofdzakelijk de Amerikaanse aanwezigheid tot doelwit. Slechts heel sporadisch vallen hierbij enkele burgerslachtoffers. De enige meldingen van onrust in de provincie voor 2011 zijn meldingen van sociale onrust waarbij burgers manifesteren. Verder hebben zich geen noemenswaardige incidenten voorgedaan in de provincie Thiqr.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Thiqr, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Thiqr in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Thiqr aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de overige door u neergelegde documenten betreft dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (dd. 26/11/07), nationaliteitsbewijs (dd. 24/7/08), uw woonstkaart en kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote en uw voedselrantsoenkaart. Deze documenten zijn enkel een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Samenvoeging van de beroepen

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake voornoemde M.L.B.A., werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 27 april 2012, ingediend door advocaat J.P. Docquir en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV 95 561. Bij verzoekschrift van 26 april 2012, ingediend door advocaat S.Geukens en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV 95 266, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers RvV 95 561 en RvV 95 266 samengevoegd.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel (RvV 95 561), afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat de motivering die aangehaald wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet conform is aan de werkelijkheid. Voorts verwijst verzoeker naar punt 199 van het "HCR Gids" en stelt hij dat het risico voor zijn leven nog aanwezig is.

2.2. In een eerste en tweede middel (RvV 95 266), afgeleid uit de schending van artikel 52 en 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 1A van de Internationale Conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28 juli 1951, de motiveringsplicht en het zekerheidsbeginsel, voert verzoeker, na een poging om de verschillende weigeringsmotieven te weerleggen, aan dat de beslissing van het CGVS onterecht is en niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen hieromtrent. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal zich baseert op waarschijnlijkheden en mogelijkheden maar nergens zwart op wit stelt dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn.

Bij het verzoekschrift worden medische attesten met betrekking tot een opname in het ziekenhuis in België ingediend.

Ter terechtzitting legt verzoeker volgende stukken neer: 10 foto's van verzoeker in militair uniform, 1 onvertaald document, gedagtekend 2007/8/19, volgens verzoeker attest waarbij de uniformen werden gewijzigd, en één medisch attest gedagtekend 28 september 2005, deels onvertaald.

2.3. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) vooreerst dient vastgesteld te worden dat hij opmerkelijk vage en incoherente verklaringen aflegt aangaande zijn werk waardoor hij niet kan overtuigen dat hij gedurende verschillende jaren daadwerkelijk werkzaam was bij de politie, zoals wordt toegelicht, (ii) hij wat zijn werkzaamheden betreffen ook geen overtuigende bewijsstukken voorlegt, (iii) hij blijk geeft van een duidelijk gebrekkige kennis omtrent zijn persoonlijke werksituatie en bijgevolg evenzeer twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de daaruit voortvloeiende problemen, (iv) zijn verklaringen omtrent de ingeroepen vluchtmotieven weinig consistent zijn, (v) zijn verklaringen betreffende het verloop van zijn problemen en zijn reactie daarop weinig consistent zijn, (vi) hij ook geen bewijsstukken voorlegt van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, en (vii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Thiqrar in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ket, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS, nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 maart 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.6.1. In de mate verzoeker, in een poging de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen, stelt dat het feit dat hij zich soms vergist van data en onvoldoende informatie kan geven omtrent de verschillende rangen en operaties, en hij geen overtuigende stukken aanbrengt en meent dat dit geen reden kan zijn om zonder meer zijn verklaring als loutere bewering af te doen, is de Raad van oordeel dat van een asielzoeker die voorhoudt politieagent te zijn geweest gedurende verschillende jaren in Irak mag verwacht worden dat hij precies kan aangeven in welk jaar hij zijn werkzaamheden bij de politie aanvatte, minstens duidelijk kan aangeven welke rang hij had en welke insignes hij derhalve op zijn uniform droeg, en toelichting kan geven bij een van de belangrijkste operaties waarbij hij betrokken zou zijn geweest, met name de actie "Sawlat al Fursan". Deze vaststellingen ondermijnen reeds in ernstige mate verzoekers beweringen met betrekking tot zijn profiel en hypotheke derhalve zijn algehele geloofwaardigheid. Dat rangen in Irak niet van belang zijn, hij als gevolg van wat hij gezien heeft data heeft verdrongen, hij vooral werkzaam was als chauffeur en niet op de hoogte was van het reilen en zeilen binnen de politie, kan bezwaarlijk een ernstig betoog genoemd worden vermits de elementen en gegevens die hij niet kent louter persoonlijke elementen betreffen, namelijk zijn rang, de aanvang van zijn werkzaamheden en de beschrijving van een alom gekende politieoperatie in Basra en omstreken in 2008 waaraan hij deelgenomen zou hebben.

2.6.2. Waar verzoeker voorts stelt dat gezien de huidige situatie in Irak het zeer moeilijk is om ook maar enige informatie te bekomen en vooral over deze feiten, met name zijn desertie en de vraag of hij daarvoor veroordeeld is, kan hij de Raad niet overtuigen. Immers, van een politieagent kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van de gevolgen van desertie en in casu kan daaraan toegevoegd worden dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, indien hij werkelijk zou zijn gedeserteerd niet op de hoogte zou zijn van het feit of hij voor deze daad al dan niet wordt vervolgd vermits hij nog contact heeft met zijn thuisfront, met name zijn broers (gehoor CGVS, p. 4). Ook deze vaststelling komt zijn bewering politieagent te zijn niet ten goede.

2.6.3. Zo verzoeker zich afvraagt welke documenten hij meer kan aangeven, wijst de Raad er vooreerst op dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen. Zijn verklaringen omtrent zijn profiel, zijn land van herkomst en de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten, kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling of een reëel risico op ernstige schade op voorwaarde dat deze coherent en waarheidsgetrouw zijn, wat, zoals blijkt uit het voorgaande, niet het geval is. Daarenboven legt verzoeker documenten neer ter staving van zijn beroep als politieagent terwijl aan deze documenten geen enkel geloof kan worden gehecht, zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht. De Raad stelt vast dat 1) de 'originele' werkbadge dateert van 2005 en slechts drie maanden geldig was zodat deze onmogelijk als bewijs kan gelden dat hij werkelijk recent bij de politie tewerkgesteld was, 2) de 'originele' badge niet voorzien is van een beveiliging, wat maakt dat deze gemakkelijk gerepliceerd kan worden en de echtheid ervan dus geenszins kan worden gegarandeerd, en 3) verschillende spellingsfouten staan vermeld op zijn werkbadge, namelijk "jobe", "permission" en "cary". De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan deze 'originele' badge zodat verzoeker zijn profiel en de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aantoonst.

De certificaten van zijn stages voor de politie kunnen ook niet dienen als overtuigende bewijsstukken van zijn werkzaamheden tot 2011 aangezien verzoeker niet eens weet van wanneer ze dateren. (CGVS p.12). Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat verzoeker, indien hij stages zou gelopen hebben kortelings voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, deze activiteiten wel zou kunnen situeren in de tijd.

De foto's van verzoeker in uniform kunnen onvoldoende overtuigen van het feit dat hij werkelijk van 2005 tot 2011 werkzaam bent geweest bij de politie. Er kan uit deze foto's immers niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werden genomen.

De werkbadge en zijn aanstellingsbrief betreffen fotokopieën. De Raad wijst er dienaangaande op dat aan fotokopieën geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend vermits deze door het plak- en knipwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Deze documenten kunnen dus onvoldoende overtuigen van het feit dat hij werkelijk van 2005 tot 2011 als chauffeur bij de politie heeft gewerkt.

Tot slot benadrukt de Raad dat, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielselaas te herstellen.

2.6.4. Ter terechtzitting wordt nogmaals gevraagd, gelet op de neergelegde foto's, welke insignes verzoeker op zijn politie-uniform droeg. Verzoeker verklaart dat hij gewoon politieagent was en geen insignes op zijn uniform droeg. Het tegengestelde dient te worden vastgesteld op basis van een aantal van deze foto's. Immers, naast de Iraakse vlag heeft verzoeker een embleem op de rechtervoorkant en op beide mouwen zodat zijn uniform eerder lijkt op een militair uniform van de luchtmacht of paracommando en niet van een lid van de politie zonder rang en zonder tekens op zijn uniform. Overigens blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat een gewone politieagent op zijn uniform één streep heeft. Daarenboven lijkt de bewapening op de foto's geenszins wat verwacht kan worden van een politieagent/chauffeur zonder rang. Gevraagd of verzoeker onder het regime van Saddam Hoessein zijn legerdienst heeft vervuld antwoordt hij negatief en vult hij aan dat hij in Koeweit woonde tot ongeveer in 2000. De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat hij naar Irak werd teruggestuurd door Koeweitse autoriteiten na de eerste Golfoorlog (gehoor, p. 4), wat plaatsvond in 1990-1991 op een ogenblik dat verzoeker 20 jaar oud was. Gelet op wat gesteld werd onder de punten 2.6.1., 2.6.2. en 2.6.3., en de vaststellingen met betrekking tot de voorgelegde foto's ter terechtzitting van verzoeker in uniform en waarvan ook niet kan vastgesteld worden wanneer deze werden gemaakt en in welke omstandigheden, is de Raad van oordeel dat deze foto's niet aantonen dat verzoeker een gewoon politieagent was tot op het ogenblik dat hij Irak verliet. Het neergelegde medisch attest toont enkel aan dat verzoeker in 2005 een afspraak had voor chirurgie in het "86th Combat Support Hospital". Het niet-vertaalde attest waarvan verzoeker stelt dat het een document betreft waaruit blijkt dat de uniformen werden gewijzigd is niet vertaald waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de exacte inhoud van het attest en door wie het werd uitgevaardigd. Dit attest wordt om die reden en het gegeven dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, niet in aanmerking genomen.

2.7. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en tevens wordt vastgesteld dat geen documenten worden voorgelegd die verzoekers profiel en de vervolgingsfeiten aantonen en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing en ziet de Raad niet in op welke wijze een bijkomend gehoor bepaalde tegenstrijdigheden en incoherenties had kunnen tenietdoen, zoals verzoeker het suggereert in zijn verzoekschrift.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met de loutere bewering dat hij minstens recht heeft op het statuut van subsidiair beschermde weerlegt verzoeker de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande niet. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.10. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in redelijke mate in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas en zijn gebrek aan objectieve documenten die zijn profiel aantonen toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden. De Raad merkt op dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.11. De bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten wijzigen niets aan het voorgaande.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 95 561/ IV en RvV 95 266/ IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS